

Nguyễn Trường Sơn

Con Tàu Bí Mật

Chương 1

Từ lúc mặt trời lấp ló sau rặng dừa phía cuối vườn, Việt vẫn ngồi tựa mình bên gốc ổi, yên lặng nhìn những cụm mây trắng lơ lửng trôi trên nền trời.

Sau 1 năm chăm chỉ học, Việt tạm biệt Sài Gòn về quê nghỉ hè. Không khí ở đây trong lành thoáng mát, nhưng cảnh vật buồn tẻ không hợp mấy với cái tuổi hoạt động, sôi nổi của Việt. Gió thoảng nơi đồng quê làm Việt thấy chóng đói, ăn khỏe gấp đôi khi còn ở Sài Gòn. Nhưng ăn rồi sinh lực dồn cả ra chân tay, muốn chạy nhảy hò hét vui đùa mà không có bạn. Việt đành ngồi buồn mở sách ra đọc. Đọc mãi cũng chán, nhất là trong ngày nghỉ hè. Chán, Việt ngồi nhìn mây bay, nhìn hàng dừa soi bóng nước. Nhưng Việt không có tâm hồn thi sĩ mấy, nên chỉ mơ mộng một lát đã thấy chân tay ngứa ngáy bực bội. Việt đâm ra nhớ Sài Gòn, nhớ Khôi. Việt nghĩ: giá lúc này có Khôi ở bên cạnh thì vui biết mấy.

Khôi và Việt là đôi bạn thân cùng học một trường, cùng ở một khu phố. Mỗi lần đi học đôi bạn thường rủ nhau cùng đi, hoặc ngồi chung trên chiếc xe gắn máy của Việt, hoặc kéo nhau đi bộ nhón nhờ trên

vĩa hè thành phố. Bây giờ nghỉ hè đôi bạn tạm chia tay, Việt được ba má gởi về đổi gió tại nhà dì Hạnh, em của má Việt, có vườn cây ở miền quê.

Mấy ngày đầu, Việt còn thấy vui. Dì Hạnh không có con nên thấy cháu về chơi lấy làm mừng rỡ. Tuy được dì chiều chuộng và được tự do leo trèo, chạy nhảy khắp một khu vườn đầy trái, Việt vẫn thấy buồn.

Nhưng sáng nay, sau khi được dì cho ăn một đĩa xôi gà, no đến cứng bụng, Việt ra ngồi bên gốc cây, và thấy cả chân tay như thừa thải nặng nề không biết dùng để làm gì. Việt đứng lên, uể oải bước ra cổng, ước mong có 1 người bạn để cùng chơi, thì chợt gặp 1 con chó.

Con chó không lớn lắm, nhỏ thó, hơi bần nhưng có vẻ nhanh nhẹn dễ thương. Nó đứng nghiêng đầu nhìn Việt, lưỡi thè dài, như có ý bảo: "Anh làm gì đấy, có đi chơi không!"

Việt đang muốn chạy nhảy một lát, thấy con chó hay hay liền mỉm cười, ngoắt ngón tay ra hiệu rồi cầm cổ chạy. Con chó ve vẩy đuôi tỏ ý mừng rỡ, rồi đuổi theo, bám sát chân Việt. Ra quãng đồng trống, Việt nhặt hòn đất ném cho nó bắt. Nó đón bắt rất tài, chỉ vài bước nhảy vọt nó đã đem trả hòn đất cho Việt. Trò chơi ấy làm Việt khoái vô cùng. Từ hôm về nghỉ ở nhà dì, chưa bao giờ Việt được vui như vậy. Mới đầu Việt còn ném gần, thấy con chó bắt dễ dàng Việt quăng hòn đất thật xa.

Chẳng may hòn đất rơi trúng vào 1 khu trồng rau. Con chó phóng mình theo, rồi sục sạo vào giữa những luống rau cải, sà lách, làm dập nát hư hại khá nhiều. Nhận thấy thế, Việt hoảng hốt đuổi theo, và tuy không biết tên nó là gì, cậu cũng theo màu lông của nó mà

cuống quýt gọi:

- Ê, Vện! Vện lại đây mau!

Nhưng cũng giữa lúc ấy, giữa lúc Việt đang luống cuống trong các luống rau thì chợt thấy 1 người đàn bà, hai tay xách hai bình tưới ở dưới lạch đi lên. Đó là thím Hai Hòa, người hàng xóm cạnh nhà dì Việt. Thím Hai đặt bình tưới xuống đất, giơ hai tay lên trời kêu:

- Trời đất quỷ thần ơi! Ai cho tụi bây vô đây phá hoại vậy nè!

Nghe tiếng la hoảng của thím Hai, con Vện cúp đuôi lủi mất. Việt cũng muốn bỏ chạy vì thấy thím Hai giận dữ tiến đến, nhưng lại sợ giẫm hư các luống rau nên đành đứng lại phân trần:

- Cháu có làm hại gì đâu, thím Hai!

Lời biện bạch của Việt càng làm thím Hai phật ý. Thím nắm chặt hai tay Việt mà lắc.

- Mày đem con chó tới phá phách vườn rau của tao còn bảo không làm hại gì sao, thằng khốn kiếp này!

Tự nhiên Việt nổi xung. Thím Hai đã nặng lời với Việt, đã phá mất giây phút vui đùa của Việt, làm con chó chạy biệt dạng lại còn nắm Việt mà lắc mạnh nữa.

Không nghĩ ngợi, Việt gỡ khỏi tay thím Hai, húc đầu vào bụng thím, bồi thêm 1 cú đá vào bắp chân rồi bỏ chạy.

Về nhà, Việt nơm nớp chờ đợi sự quở trách của dì Hạnh. Việt ân hận đã xua con Vện vào vườn rau của thím Hai, và điều đáng trách hơn nữa là Việt đã đá vào chân thím.

Nhưng trái với điều Việt e ngại, dì Hạnh không giận dữ quở trách Việt. Dì chỉ tỏ vẻ buồn rầu và sau bữa cơm chiều, dì nhẹ nhàng bảo:

- Việt, cháu hư quá! Dì không ngờ 1 học sinh như cháu mà lại có

hành động hỗn láo với thím Hai như thế.

Việt bối rối đáp:

- Tại con chó chứ không phải tại cháu!

Dì Hạnh ngắt lời:

- Dì không nói đến con chó làm hư hại luống rau của thím Hai. Dì chỉ trách cháu sao dám húc đầu vào người thím và đá vào chân thím như 1 tên côn đồ vậy!

Việt không dám cãi lời dì song Việt cũng nghĩ rằng: Việt cần phải chống trả khi bị người ta uy hiếp. Tuy nhiên nhớ lại hành động thiếu suy xét của mình, Việt cũng thấy xấu hổ. Việt định bụng sẽ xin lỗi thím Hai khi nào có dịp.

Nhưng cũng từ đó, Việt ít khi ra ngoài, chỉ loanh quanh trong khu vườn của dì Hạnh, hết đọc sách lại ngồi mơ mộng.

Thấy cháu có vẻ buồn, một hôm dì Hạnh bảo Việt:

- Về đây nghỉ hè với dì, chắc cháu buồn lắm nhỉ!

Việt chưa biết trả lời thế nào, thì dì Hạnh đã tiếp:

- Buồn là phải vì ở đây cháu không có bạn. Cho nên dì tính nấu 1 nồi chè, làm ít bánh ngọt rồi kêu mấy đứa quanh đây tới chơi với cháu cho vui, cháu bằng lòng không?

Việt cảm động nhìn dì nói:

- Cháu không buồn lắm đâu dì à. Dì đừng bày vẽ chi cho mệt.

- Ờ, mà sao cháu không rủ người bạn nào về đây nghỉ hè với cháu cho vui?

- Dạ cháu có 1 người bạn thân mà tại nóng về đây với dì, nên khi đi cháu quên mất. Giá có hẳn ở đây thì cháu vui lắm.

Việt lại nghĩ đến Khôi. Nếu có nó ở bên cạnh, hai anh em chắc sẽ tìm ra nhiều trò chơi thú vị, và những ngày nghỉ hè cũng đỡ tẻ nhạt.

Một buổi, Việt đang ngồi buồn nhìn mây bay trong vườn, chợt nghe tiếng chân ngoài hàng rào đâm bụi, nhịp với tiếng gậy chống trên mặt đường mỗi lúc mỗi gần. Một chiếc đầu vượt qua hàng rào, rồi bỗng có giọng nói quen thuộc gọi vào:

- Ê, Việt! Ngồi làm gì buồn thiu ra thế, hờ bỏ?

Con Tàu Bí Mật

Chương 2

Việt đứng lên tiến lại phía hàng rào và tưởng như mắt mình vừa hoa lên, người vừa gọi Việt chính là Khôi. Hắn đứng nhìn Việt mỉm cười:

- Chào bồ!

Việt mừng rỡ reo:

- Ô, Khôi! Khôi đi đâu đây?

- Đi tìm bồ vì nhớ bồ quá. Nhưng Việt chỉ lồi cho Khôi vào với chứ.

Để Khôi đứng ngoài này à?

Việt tìm 1 lỗ rào chui ra, dắt Khôi vào, kéo bạn ngồi xuống ghế, chỗ vừa bày bánh đãi bọn trẻ trong xóm. Đôi bạn nhìn nhau xung sướng. Việt không nói được lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn bạn. Cậu vẫn không thể ngờ được rằng Khôi lại đến với mình đột ngột như thế. Nhưng đúng là Khôi, bằng xương bằng thịt, đang ngồi trước mặt Việt, với dáng điệu khoan thai, vững chãi, đầy tự tin mà Việt rất cảm phục. Khôi thông thả hạ chiếc ba lô đeo trên ngực xuống, móc túi áo trước ngực lấy ra 1 gói kẹo cao su chia cho Việt. Tuy vừa ăn no, nhưng Việt cũng nhận phần chia, vì đó là thói quen "Chia ngọt xẻ bùi" của 2 người.

Việt hỏi:

- Sao Khôi biết Việt ở đây?

Khôi nở rộng nụ cười:

- Dễ ợt! Khôi hỏi ba má Việt... Sao cậu đi nghỉ hè không báo cho tớ biết?

- Tại Việt đi gấp quá. Dì Hạnh cho người lên đón... Nhưng ở đây thiếu Khôi, buồn quá!

Khôi vỗ vai Việt:

- Tớ cũng thế, nên mới mò về đây thăm Việt!

Việt mừng rỡ bảo:

- Thế Khôi ở lại đây với Việt nhé?

Khôi bí mật đáp:

- Mới đầu, Khôi định về đây với Việt ít ngày. Nhưng bây giờ thì không thể được vì... Khôi cần phải theo dõi 1 người...

Mắt Việt sáng lên:

- Thật à?

- Ừ. Đầu đuôi như thế này: Khi biết Việt về quê nghỉ hè, Khôi xin phép nhà, đi thăm Việt. Được ba má Việt chỉ cho biết chỗ, Khôi đáp xe buýt xuống Nhà Bè. Hết đường xe buýt, Khôi xuống đi bộ, phần vì Nhà Bè vào đây Khôi chưa biết lối, phải mò mẫm hỏi thăm. Hai là Khôi thích đi bộ, như thế mới đúng nghĩa thể thao! Bỏ đường cái, Khôi hỏi thăm đi vào con đường đất. Đi được quá nửa đường, xa xa thấy vườn cây um tùm hiện rõ, Khôi đã mừng thầm, phấn khởi với ý nghĩ sắp được thấy Việt thì bỗng nhiên, Khôi thấy... đau bụng quá!

Việt cười khúc khích:

- Chắc trước khi đi, bò đã xơi bậy món gì rồi!

Khôi cũng cười:

- Đúng! trước khi ra bến xe, Khôi làm 1 châu thịt bò khô ở cửa chợ Bến Thành!

- Hèn nào!

Khôi tiếp:

- Chết thịt bò khô với đu đủ xanh ăn vào ngon miệng, nhưng sau nó hành mình dữ quá. Hai bên đường đất ruộng vườn bát ngát, loáng thoáng lại có người cày cấy, cuốc xới, nên Khôi không biết làm thế nào trút bỏ cái của nợ đang quặn đau trong ruột! Trông trước ngõ sau chợ Khôi nhác thấy 1 chiếc lò gạch đổ nát, hình như bỏ hoang đã lâu ngày, Khôi bèn lần tới. Chung quanh lò ngổn ngang những đồng gạch vụn, cỏ dại mọc um tùm, nhiều chỗ cao gần tới bụng. Chiếc lò trơ lại còn bốn bức vách, bên trong mấp mô từng đồng gạch đổ. Khôi chui vào tìm chỗ khuất toan ngồi làm việc cần, bỗng nhiên nghe có tiếng chân người bước tới. Ghé mắt nhìn ra, Khôi thấy có hai người đang thì thầm có vẻ bí mật.

Việt hỏi:

- Họ có thấy Khôi trong đó không?

- Không. Lúc vào, Khôi chui lối đằng sau, qua lỗ châm lửa, còn họ tới lối trước nên vô tình hai bên không thấy nhau.

- Họ thì thầm với nhau điều gì, Khôi có nghe rõ không?

Khôi lắc đầu đáp:

- Chỉ loáng thoáng thôi. Gió ngoài đồng trống lay xào xạc những bụi cỏ hoang, vi vu lọt vào trong lò nên nghe không được rõ lắm. Khôi chỉ

lồm bồm nghe được vài tiếng "Trốn" và "Đêm". Tới cửa lò, một người bước vào còn người kia đứng gác bên ngoài...

- Nguy quá! Hắn không trông thấy Khôi chứ?

Khôi mỉm cười:

- Dĩ nhiên là không rồi, vì tớ thu ngay mình lại sau đồng gạch đổ chỉ ló ra có một con mắt để nhìn thôi!

- Khôi thấy gì?

- Thấy hắn rút trong túi ra mảnh giấy nhỏ gài vào một kẽ hở ở vách lò.

- Khôi có xem mảnh giấy ấy không?

- Chờ hắn đi ra và cùng với tên đồng bọn đi đã khá xa Khôi mới tìm lấy mảnh giấy xuống coi, thấy vồn vẹn chỉ có 1 dòng chữ...

- Khôi có đem mảnh giấy ấy về đây chứ?

Khôi lắc đầu:

- Không! Tớ lại để trả vào chỗ cũ. Nhưng dòng chữ bí mật thì tớ đã chép lại cẩn thận rồi.

Vừa nói, Khôi vừa móc túi lấy cuốn sổ tay, mở 1 trang có ghi dòng chữ: HỒNG HẢI, BA CÂY 27/7, chỉ cho Việt xem.

Việt nhìn Khôi lắm bả:

- Lạ nhỉ, HỒNG HẢI, BA CÂY là cái quái gì?

- Theo ý Khôi, Hồng Hải có thể là tên một chiếc xe hay một chiếc tàu. Còn Ba Cây không biết có phải là địa điểm không. Ở vùng này Việt có nghe ai nói đến một nơi nào có tên gọi là BA CÂY? Chẳng hạn như ở vùng Gia Định mình có Ngã ba Cây Quáo...

Việt vỗ đùi:

- Thế thì đúng rồi! Gần đây có một bến sông gọi là bến Ba Cây.

- Ở về phía nào?

- Việt không rõ. Để hỏi dì Hạnh thì biết. Chắc chỉ cách đây độ mười cây số thôi! Vậy thì Hồng Hải là tên một con tàu... Ba Cây tên một địa điểm... Nhưng còn con số 27/7 là gì?

- Cái đó dễ, Việt ạ! Khôi đoán con số ấy chỉ ngày tháng, vì chúng ta đang ở trong tháng 7, phải không nào?

- Ủ ờ! Hôm nay đã là 25 tháng 7 rồi.

Việt ngồi im suy nghĩ, trong lúc Khôi nhìn bạn ranh mãnh mỉm cười. Khôi biết trí óc Việt đang làm việc lung lăm. Nhưng cu cậu đang bí.

Quả nhiên Việt hỏi:

- Khôi có thấy gì không?

- Thấy gì chứ?

- Hình như có điều mờ ám Khôi ạ!

- Dĩ nhiên rồi. Trước hết chúng ta hãy nêu câu hỏi: Mảnh giấy do hai

người kia gài ở lò gạch để làm gì?

- Chắc để gửi cho một người thứ ba.

- Phải, và người thứ ba ấy có thể là một tên tù vì hai người kia đã nói đến tiếng "trốn"...

Việt mở to mắt nhìn bạn. Khôi tiếp...

- Biết đâu tên tù ấy chẳng được đồng bọn giúp cho vượt ngục, và tới lấy mảnh giấy ở lò gạch để biết chỗ và tên chiếc tàu đợi đón hắn.

Việt bàn:

- Nếu vậy ta nên báo ngay cho công an biết.

Khôi lắc đầu:

- Chưa chắc họ đã tin mình, vì ai có thể tin được những điều mình vừa phỏng đoán!

- Thế Khôi tính thế nào?

Khôi ghé vào tai Việt thì thầm:

- Ngay chiều nay chúng mình ra ẩn ngoài lò gạch chờ xem động tĩnh ra sao. Nếu quả có một tên tù vượt ngục, như bọn mình phỏng đoán, chắc hắn phải chờ đến đêm khuya mới lần đến tìm mảnh giấy mà đồng bọn đã để lại... Rồi chúng mình theo dõi hắn!

Bỗng có tiếng dì Hạnh gọi:

- Việt!

Việt bối rối bảo bạn:

- Chết cha! Dì Hạnh gọi Khôi ạ.

Khôi đứng lên:

- Thì chúng mình vào chứ sao! Khôi cũng phải chào dì cho phải phép chứ.

- Nhưng dì đang giận tớ ghê lắm, vì hồi nãy tớ vừa ướn lộn với thằng bạn mới...

- Tại sao? Oánh nhau ngay trong này à?

- Ừ, tại dì Hạnh sợ Việt buồn, mới làm bánh kê một bọn tới ăn, để Việt làm quen cho có bạn. Thế rồi...

Khôi cười hì hì:

- Thế rồi ướn nhau chứ gì?

- Ừa. Nhưng tại một cậu trong bọn ấy chứ không phải tại Việt.

- Tớ biết rồi. Tớ có gặp bọn họ ở dọc đường thấy một cậu lớn nhất trong bọn có vẻ huênh hoang lắm... Nhưng dù sao, Việt cũng có một phần lỗi. Nhất là đã làm cho dì Hạnh buồn...

Việt xịu mặt nói:

- Thế mới phiền. Tớ chỉ ngại dì Hạnh giận...

Khôi kéo tay bạn:

- Thôi, dì đã gọi thì chúng ta phải vào...

Và nháy mắt, Khôi tiếp:

- Để tớ xin lỗi dì Hạnh hộ cho, nhân thể tớ sẽ xin dì cho Việt đi "cắm trại" với Khôi ít ngày.

Con Tàu Bí Mật

Chương 3

Ngay chiều hôm đó Khôi và Việt được dì Hạnh cho đi cắm trại. Đôi bạn thu xếp ít vật dụng cần thiết cho vào ba lô của Khôi rồi lên đường.

Dì Hạnh hẳn không ngờ đôi bạn đang dẫn mình vào một cuộc mạo hiểm. Khi cho phép Khôi Việt đi cắm trại, dì tưởng hai người sẽ đến họp đoàn vui chơi với các trại sinh khác. Nếu biết hai người đến cắm trại ở chỗ lò gạch đổ, chắc không khi nào dì cho phép.

Đôi bạn cũng biết như vậy, nên khi ra khỏi nhà cả hai làm bộ vui vẻ lên đường. Thật ra, đi bên cạnh Khôi, Việt hết sức vui mừng. Nét mặt Việt rạng rỡ, nói cười luôn miệng. Vừa mới khuất sau hàng dừa, Khôi đã kéo tay bạn đứng lại:

- Chúng mình chưa nên đến thẳng chỗ lò gạch, vì hãy còn sớm, Việt có biết chỗ nào kín đáo không?

- Để làm gì?

- Để ngồi chờ cho trời chạng vạng tối hãy đi. Như vậy không ai thấy chúng mình vào trong lò.

Việt chỉ lùm cây gần khu vườn rau của thím Hai Hòa.

- Chúng mình tới chỗ có lùm cây kia!

Trời lúc ấy đã xế chiều. Ánh nắng tàn úa nhuộm vàng trên các ngọn cây. Những người làm ruộng đã lục tục gọi nhau trở về. Đôi bạn tiến thẳng lại chỗ lùm cây ngồi đợi. Khôi duỗi thẳng hai chân lên cỏ, móc túi lấy gói kẹo cao su.

Hai anh em vừa chia nhau thanh kẹo, chợt có tiếng sột soạt ở sau lưng. Giật mình quay lại, Việt bỗng kêu:

- Ồ, con Vện.

Con Vện nhảy đến bên cạnh Việt ve vẩy đuôi.

Khôi cau mày hỏi:

- Con chó nào thế Việt?

- Việt không biết!

- Thế tại sao cậu lại biết tên nó, và hình như nó cũng có vẻ quen cậu?

- Tớ đặt tên cho nó đấy chứ. Có lẽ nó là một con chó hoang, vì Việt thấy nó đi lang thang mọi chỗ.

- Nếu vậy, phải đuổi nó đi, không có lát nữa, nó đi theo bọn mình thì hỏng cả việc!

Việt nhặt hòn đất ném con chó, bảo:

- Thôi, đi chỗ khác đi mày!

Nhưng Vện tránh khỏi, nhặt hòn đất, hí hửng đem lại cho Việt. Khôi buột miệng khen:

- Ồ, con chó khôn nhỉ!

Việt bàn:

- Hay chúng mình cứ cho nó theo. Biết đâu, nó không giúp mình được việc?

- Tùy Việt, nhưng cậu phải canh chừng nó đấy nhé!

Việt gật đầu:

- Được rồi. Nhưng liệu đã đi được chưa?

Khôi nhìn ra cánh đồng thấy vắng hết bóng người, ra dấu bảo Việt sửa soạn:

- Đi thôi Việt! Mặt trời đã lặn rồi.

Cả bọn --- Nghĩa là Khôi, Việt thêm con chó đến chỗ lò gạch đổ thì trời sập tối. Nhìn trước sau, cả ba chui vào trong, tìm một chỗ thật kín ngồi đợi. Con Vện hình như đoán biết sắp được dự vào một việc gì quan trọng sẽ xảy ra nên nó ngồi yên lặng giữa hai người. Bóng tối dâng lên mỗi lúc một dày đặc. Đôi bạn không nhìn thấy mặt nhau. Gió đêm nổi lên, lùa vào trong lò nghe vi vu ghê rợn, hòa lẫn với tiếng côn trùng rỉ rả.

Việt thấy giây phút chờ đợi dài vô tả và bóng tối giữa nơi đồng không quanh quẽ thật đáng sợ. Tự nhiên, người Việt sờn gai ốc, tim đập mạnh và hơi thở dồn dập.

Khôi thò tay sang nắm lấy tay bạn thì thào:

- Cậu có sợ không?

Việt thì thào đáp lại:

- Không! Nhưng Việt thấy hơi hộp hợ. Liệu "hắn" đã sắp đến chưa?

Khôi nắm chặt thêm tay bạn:

- Cứ bình tĩnh Việt ạ. Khôi đoán nếu hắn có đến, cũng phải quá nửa đêm.

- Ngộ nhỡ hôm nay hắn không đến?

- Thì đến đêm mai hắn cũng phải đến. Việt quên là mảnh giấy mà hai người lạ mặt gài lại đây cho hắn, hẹn đến ngày 27 tháng 7 đấy thôi. Hắn không thể đến sau ngày ấy được.

Khôi đưa thêm cho Việt một thanh kẹo:

- Này, nhai đi cho đỡ sốt ruột. Nếu có mồi quá tựa lưng vào vách mà nghĩ. Đừng có ngủ đấy nhé.

- Cứ yên chí!

Đêm mỗi lúc một khuya. Con Vện ghéch mõm lên đuôi Việt nằm không cựa quậy. Có lẽ nó đã ngủ, Việt đặt một tay lên đầu nó vuốt nhẹ rồi Việt cũng thiếp đi lúc nào không hay.

Bỗng con Vện nhồm nguời lên, gừ gừ nghe ngóng. Cử động của nó làm Việt bừng tỉnh. Cậu vội ấn nó vào lòng giữ nó nằm im, rồi quờ tay sang lay bạn. Khôi như cũng vừa mới thiếp đi, giật mình nói qua hơi thở:

- Có tớ đây!

- Cậu có nghe thấy gì không?

- Có, hình như hấn đang đến.

Có tiếng động ở bên ngoài. Một đám gạch vụn bị dẫm lên nghe lạo xạo. Việt thấy toàn thân tê cứng, cổ họng như nghẹt lại, tim đập mạnh tưởng muốn vỡ lòng ngực. Tuy nhiên Việt cũng còn tỉnh táo nhận định rõ bước chân đi. Hấn đã bước vào trong lò. Hấn thở hắt hắt như vừa chạy một quãng đường dài. Hấn bật lên một que diêm. Ánh lửa đầu ngọn diêm lóe sáng trong khoảng tối âm u. Bóng hấn hiện ra, cao lớn, chập chờn trên vách. Con Vện run rẩy chỉ muốn nhảy chồm ra, nhưng Việt cố gắng ôm chặt lấy nó. Sát cạnh Việt, lom khom sau đồng gạch vụn, Khôi đang chăm chú theo dõi từng cử chỉ của người lạ.

Khoảng khắc kéo dài chỉ vừa bằng một que diêm đốt cháy. Ánh diêm vừa tắt, thì bóng đen cũng đã tìm được mảnh giấy, và bước trở ra ngoài.

Việt bàng hoàng như vừa qua một giấc mơ. Tai Việt chợt nghe có tiếng Khôi dặn khẽ:

- Chờ một lát nữa rồi cậu bò ra ngó chừng xem hấn đi về ngã nào.

Tớ khoác ba lô xong sẽ đi ngay.

Việt chờ vài phút, ôm con Vện bò ra. Tới cửa lò, Việt vội thụt trở lại.

Bóng người đàn ông chỉ cách Việt có một quãng ngắn.

Dưới vòm trời le lói ánh sao, Việt nom rõ bóng hấn đứng sừng sững giữa cánh đồng như đang tìm phương hướng để đi.

Con Tàu Bí Mật

Chương 4

Đứng lưỡng lự một lát, bóng đen bước xuống một bờ ruộng. Vừa lúc ấy, Việt cũng nghe thấy hơi thở của Khôi bên cạnh. Nắm tay bạn, Việt bảo:

- Hắn đi về ngã này.

Khôi quan sát cánh đồng nói:

- Khoan đã, Việt ạ. Chúng mình phải ý tứ kéo hắn thấy chúng ta theo sau.

Hai người chọn một ngã đường dài hơn nhưng có thể lẫn vào các bóng cây, mà vẫn theo dõi được người lạ đi tắt trên bờ ruộng. Để đuổi cho kịp, đôi bạn phải vừa ẩn vừa chạy. Cuộc chạy đuổi như thế trong đêm khuya, dưới một vòm trời lấp lánh ánh sao làm Việt hưng khởi. Cả con Vện cũng vậy, bị ép từ chiều trong lò gạch, giờ được thả ra, nó nhớn nhoe theo chân đôi bạn. Mới đầu nó ngoan ngoãn chạy theo. Nhưng mới được nửa đường như bị kích thích bỗng nhiên nó sủa âm lên, rồi phóng mình ra giữa cánh đồng.

Khôi, Việt đang mãi theo dõi người lạ, không kịp ngăn nó lại.

Dưới đồng, bóng đen đã nghe tiếng con Vện sủa. Hắn đứng lại, ngơ ngác nhìn xung quanh. Thấy con Vện phóng tới, hắn tưởng nó là một loại chó trinh sát, được thả để lòng bắt phạm nhân nên hắn co chân đá hất con vật đi, rồi hốt hoảng bỏ chạy. Một thoáng hắn đã lên tới đường đất, lách mình vào hàng rào.

Khôi, Việt hấp tấp đuổi theo. Chỗ người lạ chui vào là một vườn rau.

Dì Hạnh vẫn thường căn dặn hai người không bao giờ nên phạm vào vườn rau của người khác. Mỗi luống rau là bao nhiêu công lao cực nhọc của người làm vườn. Nhưng bóng đen trong lúc chạy trốn đã giẫm bừa lên. Con Vện vẫn đuổi sát đằng sau, cắn nhằng nhằng.

Khôi, Việt chẳng kịp cân nhắc cũng ủa theo.

Có lẽ bóng đen cũng đã thấy Khôi, Việt. Khi vượt khỏi vườn rau, hắn có ngó lại nhìn.

Việt thấy bóng đen hắn cao lớn, vạm vỡ, nên hoảng sợ, chùn bước lại. Nhưng Khôi vẫn thản nhiên giục bạn:

- Hắn biết có người đuổi theo rồi Việt ạ. Chúng mình phải chạy nhanh mới kịp.

Khỏi mảnh vườn, qua một khu đất trống, đến một khu rừng cây bóng đen mất hút vào. Khôi, Việt lưỡng lự dừng lại ở bên ngoài. Rừng cây đen ngòm và yên lặng.

Con Vện cũng đã im bật tiếng sủa. Đôi bạn im lìm nghe ngóng, nhưng không nghe thấy tiếng động nào, tuy biết bóng đen cũng chỉ ẩn nấp đâu đây. Cảnh vật như chìm đắm trong đêm khuya đen tối.

Khôi thì thảo bảo bạn:

- Chắc hẳn nấp một chỗ để rình mình.

Việt hỏi:

- Còn con Vện, nó đâu rồi?

Khôi không trả lời. Đôi bạn nhìn nhau lo sợ. Nếu con Vện không cắn nữa, chắc nó đã bị bóng đen siết chặt, hoặc đã giết chết rồi. Ý nghĩ ấy làm Việt hoảng hốt. Trong phút kinh hoàng, Việt bỗng kêu thất thanh:

- Vện! Vện!

Tiếng kêu của Việt vang dội vào khu rừng. Có tiếng quẫy động trả lời. Con chó tuy không sửa được, nhưng nghe tiếng Việt gọi đã vùng vẫy ở một khoảng gần đây. Quên mọi nguy hiểm, Việt liền lĩnh xông vào chỗ có tiếng động. Trong đêm tối, những thân cây trở nên những bóng ma quái, và rừng cây giữa đêm khuya là một nơi đầy hãi hùng. Nhưng Việt chỉ nghĩ đến con Vện, cứ tiến bừa. Việt bị vấp vào những cành cây thấp, và chân vướng vào những bụi gai. Có tiếng rít đau đớn của con Vện rồi Việt thấy nó chạy quẩn vào chân. Mừng rỡ, Việt cúi xuống ôm lấy nó, trong lúc cậu nghe có tiếng chân chạy huỳnh huỳnh. Có lẽ bóng đen đã để sống con Vện, và bỏ trốn. Việt không còn nghĩ đến bóng đen nữa. Con Vện đang run rẩy, rên rỉ trong tay Việt. Cậu lần trở ra ngồi xuống vệ cỏ, vuốt ve dỗ dành nó. Khôi đã đi mất dạng. Con Vện hồi lại rất chóng, đã trườn xuống ve vẩy đuôi bên cạnh Việt.

Lúc ấy Việt lại băn khoăn về Khôi. Việt chắc chắn Khôi đang tiếp tục theo dõi tên tù. Khôi không bao giờ chùn bước khi đã theo đuổi một việc gì.

Ngồi một mình với con Vện ở ven rừng, Việt thấy hồi hộp như khi ngồi cạnh lò gạch, cố gắng chờ đợi và ước mong Khôi sớm trở về.

Khá lâu Việt nghe tiếng Khôi gọi:

- Việt, Việt, cậu ở đâu thế?

Việt bật đứng lên, mừng rỡ:

- Đây, tớ đây cơ!

Trong bóng tối Việt lờ mờ thấy Khôi tiến lại cạnh mình rồi là người nằm vật xuống cỏ, hỏn hển nói:

- Tớ theo hấn không được, hấn "chuồn" mất rồi! Cậu có làm sao không?

- Không, tớ cứu được con Vện. Tí nữa thì nó bị hấn bóp chết.

Khôi cầu nhàu:

- Tức thật! Tớ đã theo sát được hấn và đánh nhau với hấn.

- Thiệt à!

- Ừ! Khi cậu sục vào tìm con Vện, tớ vòng lại mé bên kia rừng và bắt

gặp hấn chạy ra. Lúc hấn qua chỗ tờ nắp, sẵn có gậy trong tay, tờ phang hấn một cái. Hấn loạng choạng, nhưng cũng phản ứng mau lẹ, hấn vụt lại tờ một gậy vào trán.

- Đau không?

- Kha khá! Bị một gậy vào đầu, tờ choáng váng ngã xuống đất, nên không rõ hấn chạy đâu mất.

Việt sờ lên trán Khôi, thấy một cục u lớn. Cậu hỏi thẹn bảo bạn:

- Đáng lẽ Việt phải bên cạnh Khôi mới phải. Có hai người chắc hấn không làm gì được.

Khôi đáp:

- Không sao, Việt cần phải cứu con Vện.

Nhìn lên bầu trời, lúc ấy ánh sao đã tắt, Khôi tiếp:

- Tờ mệt quá, muốn ngủ một giấc. Trời cũng sáng rồi đấy.

- Tờ cũng thế, vừa mệt, vừa đói. Con Vện chắc cũng vậy.

Khôi đứng lên:

- Nếu vậy ta đi thôi.

Việt đứng lên theo:

- Nhưng còn hấn?

- Ồ, cứ yên chí. Chúng mình hãy kiếm chỗ nằm nghỉ một lúc chờ sáng, rồi kiếm thứ gì lót bụng cái đã. Xong xuôi ta hãy đi lòng hấn ở bên BA CÂY, Việt quên là chúng mình đã biết chỗ hấn tới rồi à!

Đôi bạn ra khỏi rừng cây, đi vào một con đường đất nhỏ.

Khôi nói:

- Con đường nhỏ này chắc sẽ đưa chúng mình đến một chỗ nào đó.

Nghỉ ngơi ăn uống xong, chúng ta tìm lối tắt đến bên BA CÂY.

Con đường ngoằn ngoèo qua một cánh đồng. Chân trời bắt đầu hửng sáng thì đôi bạn đến trước một vườn cây rậm rạp. Vẫn theo con đường nhỏ, Khôi, Việt tiến vào nhà và thấy có túp lều xinh xắn ẩn dưới một vòm cây, trong lều không có người nhưng có bàn ghế trang hoàng đẹp đẽ.

Đôi bạn nhìn nhau ngỡ ngàng. Khôi nói:

- Lạ nhỉ! Một túp lều không có người ở mà đẹp quá xá.

Việt bàn:

- Cứ thử vào xem?

Bên trong tất cả đều sạch sẽ, ngăn nắp. Nền đất lót bằng gạch hoa hấn hoi, và chung quanh vách gỗ, sơn màu xanh dịu, có treo cả tranh ảnh. Lều rộng bằng một căn phòng nhỏ kê vồn vện bộ bàn ghế đan bằng mây, bé bỏng như một bộ đồ chơi.

Khôi kéo kéo một chiếc ghế ngồi, gật gù:

- Xinh thật.

Việt cười khoái trá:

- Tiện cho tụi mình ghê, chắc túp lều này dựng lên cho trẻ con chơi.

Khôi ngả ba lô xuống nền gạch, bảo bạn:

- Thôi, nằm xuống ngủ một giấc đã. Mọi việc rồi sẽ hay.

Và, chẳng mấy chốc đôi bạn đã ngáy khò khò...

Con Tàu Bí Mật

Chương 5

Tiếng sữa của con Vện làm Việt giật mình tỉnh giấc. Trời đã sáng tỏ. Ánh nắng chiếu qua cửa sổ hắt vào tận chỗ đôi bạn nằm. Khôi và Việt nhồm dậy cùng một lúc, hấp him cặp mắt nhìn quanh, chưa nhớ ra được mình đã nằm ngủ ở nơi nào. Con Vện đứng gần ở cửa đang gặm gùr, vểnh tai nghe ngóng... Có tiếng chân đang bước lại gần.

Đôi bạn nhìn nhau. lăm lét tìm nơi định trốn, nhưng túp lều nhỏ bé chỉ có một lối ra vào duy nhất. Còn đang lúng túng thì tiếng chân đã tới gần. Cánh cửa đột mở... rồi một giọng kinh ngạc thốt lên:

- Ủa!

Trên ngưỡng cửa hiện ra một cô gái, tròn trĩnh, tóc buộc cao sau ót, trên tay bông con mèo tam thể, đang mở to mắt nhìn Khôi, Việt...

- Các anh làm gì ở đây?

Khôi, Việt cũng bỡ ngỡ nhìn lại chưa biết trả lời ra sao. Giọng nói của cô có vẻ giận dữ nhưng dáng điệu của cô ta thì lại không làm đôi bạn hoảng sợ chút nào. Cô hẳn học nói:

- Đây là nhà riêng của tôi, hử các anh cũng thấy tám thẻ đề bên ngoài "cắm vào" chứ!

Khôi úp úng đáp:

- Tại trời tối quá nên chúng tôi không thấy biển cắm.

- Mặc dầu, đó không phải là một cố để tự do vào nhà người ta. Các anh ra khỏi đây mau!

Giữa lúc ấy, con Vện đã thấy con mèo tam thể của cô. Nó nhảy lên sữa gâu gâu. Con mèo gùr lại lông dựng đứng, và đưa chân ra định cào, Việt vội nắm lấy con Vện.

Cô bé nói:

- Các anh đem ngay cả con chó này đi. Nếu không tui thả Mãnh Hổ của tôi ra, nó sẽ cào cho chó các anh sứt mõm bây giờ.

Việt tức quá, đáp:

- Cứ thử thả ra coi!

Cô bình tĩnh bảo:

- Con mèo của tôi dữ lắm.

Và vuốt ve nó cô bé âu yếm nói:

- Có phải thế không, Mạnh Hổ?

Hình như cô bé đã quên vừa đuổi hai anh con trai ra cửa. Cô tò mò nhìn Khôi, Việt:

- Con chó của các anh tên gì?

Việt đáp:

- Nó tên Vện.

Cô bé bấu môi:

- Tên gì nghe kỳ cục!

- Cũng không kỳ cục bằng gọi con mèo là Mạnh Hổ.

Không phản kháng lại lời Việt, cô bé nhìn Khôi hỏi:

- Các anh tới đây làm gì?

Khôi phân trần:

- Chúng tôi qua đây, mệt quá, nên vào ngủ nhờ một lúc. Chúng tôi không xâm phạm gì tới đồ đạc trong nhà, chỉ nằm ngủ dưới đất.

Được thể, Khôi tiếp:

- Cô nghĩ coi, chúng tôi đuổi bắt, theo dõi suốt đêm một tên tù vượt ngục.

Im lặng suy nghĩ, rồi cô bé ngừng lên:

- Nói dóc!

Khôi quả quyết:

- Thật mà!

- Các anh chỉ được cái dóc tở, vì mà các anh làm sao dám đuổi bắt ai! Các anh chỉ là hai cậu học sinh...

Thấy Khôi, Việt đỏ mặt - có lẽ vì tức tối - cô bé cười tiếp:

- Các anh đừng bày đặt chuyện lố bịch. Cứ nom các anh cũng đủ biết các anh chỉ là hai học sinh trốn nhà đi chơi. Đúng thế không?

Khôi, Việt lại đứng im. Trốn nhà thì không. Nhưng nói dối dì Hạnh thì có. Nên cả hai cậu đều ngẩn mặt bối rối. Cô bé nói giọng chắc nịch:

- Thế rồi các anh tự do vào đây nằm ngủ, không có phép của chủ nhà... Các anh còn bịa ra câu chuyện đi theo dõi một tên tù vượt ngục.

Việt cải chính:

- Chúng tôi chưa rõ hấn là ai, nhưng có thể là một tên gian manh lợi hại vì hấn đã đến chỗ lò gạch để lấy mảnh giấy bí mật của đồng bọn để lại.

Lần đầu tiên cô bé có vẻ tin lời. Có lẽ dáng điệu Việt nom đáng tin cậy hơn Khôi. Cô bé ngồi xuống ghế, ôm con mèo trong lòng:

- Các anh thử thuật lại đầu đuôi câu chuyện coi đáng tin cậy không đã.

Việt liền thuật lại từ lúc về nghỉ hè ở nhà dì Hạnh, đang buồn không có bạn thì Khôi trên Sài Gòn xuống chơi, rồi nói dối dì Hạnh xin đi cắm trại để ra rình ngoài lò gạch đỏ. Tiếp đó Khôi tả lại cuộc theo dõi người lạ như thế nào, cuộc đụng độ giữa cậu với hắn mà cục u ở trên trán còn làm chứng rõ rệt.

Khi đôi bạn thuật xong, cô bé vui vẻ dịu ngọt hơn trước. Tuy không nói ra, song đã có vẻ tin là câu chuyện có thực.

Được biết tên của đôi bạn, người tên Khôi, người tên Việt, cô cũng niềm nở cho họ biết tên mình là Bạch Liên.

Bạch Liên nói:

- Khu đất có chiếc lò gạch đỏ mà các anh nói đó có thể là một phần đất của ba tôi.

Khôi lúc ấy đã lấy lại được tự chủ, ranh mãnh hỏi:

- Và chắc cũng có nhiều thức ăn nữa chứ.

Bạch Liên mở to đôi mắt:

- Có chứ, tôi có bao giờ bị thiếu ăn đâu!

Khôi cười tiếp:

- Cô không thiếu, nhưng hiện thời chúng tôi thiếu. Vì mãi theo dõi người lạ, nên chúng tôi đã nhịn đói cả hai ngày nay rồi.

Điều ấy Khôi có hơi nói láo thật. Nhưng Bạch Liên lại tin ngay. Cô đứng lên nói:

- Chà, như vậy chịu sao nổi! Để Liên chạy về nhà kiếm có thức ăn gì ăn sẽ đem ra đây liền. Liên sẽ đem cả thuốc cho Khôi đắp lên trán nữa. Trong khi chờ đợi, các anh không được ra khỏi đây, các anh có thể yên chí không sợ bị ai thấy, vì chẳng ai dám vào đây, nếu tôi chưa cho phép!

Nói đoạn, Bạch Liên ôm mèo rời khỏi túp lều.

Đôi bạn nháy nhau mỉm cười, Khôi nói:

- Bỏ coi, mình gặp may quá xá!

Việt cũng gật đầu:

- Bạch Liên khá thật, không đáng ghét như mấy con bé khác

Chừng nửa giờ sau Bạch Liên xách tới 1 lẵng thức ăn, vui vẻ nói:

- Liên về nhà, xin được những thức ăn này.

Cô bé lôi trong lẵng ra 1 đùi thịt gà, mấy đôi lạc xường, vài ổ bánh mì, 1 ít trái cây tươi và 3 chai nước ngọt. Vừa bày lên bàn Bạch Liên liền láu táu nói:

- Liên định xin thêm ít đồ hộp nữa nhưng sợ nặng quá mang không nổi. Liệu chừng này các anh ăn đủ chưa?

Việt nhìn các món ăn với đôi mắt háu đói gật đầu đáp:

- Cả Liên ăn nữa cũng vừa!

Liên không từ chối, ngồi xuống ghế cùng ăn. Bữa ăn vui vẻ như 1 cuộc cắm trại thật.

Ăn xong, Khôi trở lại vấn đề:

- Nào bây giờ chúng mình bàn tính xem làm cách nào đến được bến BA CÂY.

Bạch Liên nói:

- Dễ lắm. Các anh cứ việc theo con đường đất này thẳng lên con đường đá, rẽ qua tay phải, rồi cứ thế đi thẳng sẽ tới.

- Có xa lắm không?

- Cũng khá xa. Nếu đi xe hơi thì chẳng mấy chốc. Nhưng lấy đâu ra xe bây giờ. Với lại ai lái cho mà đi. Anh Khôi đã biết lái xe chưa?

Khôi hít không khí, cười ngượng:

- Tôi chưa lái xe hơi bao giờ. Nhưng nếu có, chắc lái cũng được!

Bạch Liên cười khúc khích:

- Lại dốt rồi! Các anh chưa đến tuổi lái xe hơi nhé!

Việt thở dài:

- Uổng quá, giá Việt đem theo xe gắn máy thì hay biết mấy! Đành lại cuộc bộ vậy thôi.

Khôi tiếp:

- Cuộc bộ cũng được. Chúng ta cần phải có mặt ở bến BA CÂY khi tên tù vượt ngục xuống tàu Hồng Hải.

Bạch Liên hỏi:

- Rồi các anh làm gì?

- Chúng tôi sẽ theo hấn xuống tàu, báo cho thủy thủ trên tàu biết để bắt giữ hấn lại, và đem nộp cho công an.

Bạch Liên đưa ra 1 nhận xét:

- Nếu vậy, chính các anh sẽ bị họ bắt giữ, có khi họ sẽ ném các anh xuống biển cũng nên, vì con tàu chở hấn đi phải được đồng bọn xếp đặt trước rồi.

Khôi đỏ mặt, ngồi im. Cậu đã quên mất điểm đó. Bạch Liên tiếp:

- Chỉ còn 1 cách, theo ý Liên, là khi hấn xuống tàu rồi thì các anh báo ngay cho công an địa phương chặn bắt hấn lại.

Khôi lắc đầu:

- Không chắc gì họ sẽ tin mình!

- Đúng thế. Họ sẽ không tin các anh vì câu chuyện của các anh khó tin quá.

Suy nghĩ 1 chập, Việt bàn:

- Giả như khi hấn xuống tàu rồi, chiếc Hồng Hải rời bến ra đến cửa

biển, mà chúng ta gặp được 1 tàu tuần tiễu thì hay biết mấy! Nếu được chúng ta báo cho họ biết chắc họ sẽ chặn lại ngay...

Khôi hớn hờ cướp lời:

- Ý kiến hay! Khi ấy chúng ta sẽ đánh điện cho họ biết...

Bạch Liên hỏi:

- Các anh đánh điện bằng cách nào?

Khôi gãi đầu bối rối:

- Ủ ờ nhỉ! Để nghĩ lại coi đã...

Bạch Liên tiếp:

- Không cần nghĩ ngợi gì hết, Liên cũng có cách đây rồi. Cậu của Liên là 1 sĩ quan trong Hải quân. Khi các anh đi rồi, Liên sẽ nói lại với ba, xin ba đưa Liên về Sài Gòn tìm cậu nhờ cậu can thiệp.

- Nhớ ba và cậu Liên không tin?

- Có thể các ông cho là chuyện bày đặt của trẻ con. Nhưng Liên sẽ cố nài nỉ cậu. Dù sao cũng phải cứu hai anh, bởi vì... bẽ nào các anh cũng đã mạo hiểm xuống chiếc tàu bí mật kia rồi.

Việt nhìn Bạch Liên với đôi mắt mền phục. Từ trước đến nay Việt chưa gặp người bạn gái nào thông minh đáng mền như thế.

Kế hoạch đã được ấn định thế rồi, Khôi, Việt liền sửa soạn lên đường. Bạch Liên cũng chạy về nhà, đem ra ít đồ hộp xếp vào ba lô của Khôi, và móc túi lấy thêm ít bạc lẻ, bảo:

- Các anh giữ lấy mà dùng. Liên ở nhà không cần tiền, nhưng các anh đi đường chắc phải cần đến.

Bạch Liên tiễn đôi bạn 1 quãng đường ngắn. Trước khi trở về nhà, cô bé còn đứng lại giơ tay vẫy chào tạm biệt, trong lúc Khôi, Việt tiến sâu trên đường mạo hiểm

Con Tàu Bí Mật

Chương 6

Gần chiều Khôi, Việt mới đến bến BA CÂY. Theo lời chỉ dẫn của Bạch Liên, đôi bạn cứ theo con đường đá tiến bước.

Trời nắng chói chang, ánh lửa mặt trời thiêu nóng con đường dài xa tắp. Con Vện tung tăng chạy trước, sục sạo vào các bụi cây ven đường đùa rỡn; thỉnh thoảng nó đứng lại, sủa bâng quơ bóng một nông phu đương lom khom dưới ruộng hoặc ghéch mõm nhìn một chiếc xe chất đầy hàng hóa, tung bụi vượt qua.

Không ai để ý đến Khôi, Việt. Dưới con mắt của những người chắt phác nơi thôn dã đang cặm cụi với công việc đồng áng, đôi bạn chỉ là hai cậu học sinh đi cắm trại trong dịp nghỉ hè. Hai cậu làm lùi tiến bước. Tuy mỗi mệt, mồ hôi ra ướt đầm áo, nhưng ý định theo đuổi người lạ vẫn làm Khôi, Việt thêm hăng hái. Nhìn bóng mình đổ dài trên mặt đường, rồi nhạt dần đi theo ánh nắng mỗi lúc một tàn úa, Khôi Việt càng quyết tâm mong ngóng tới địa điểm đã định. Xẩm chiều cả hai đều khoan khoái thấy bến BA CÂY hiện ra trước mắt. Quang cảnh ở đây vừa là một làng chài lưới vừa là một bến chợ với dãy phố khá sầm uất.

Lúc Khôi, Việt tới nơi, cảnh nhộn nhịp của bến BA CÂY đã tàn theo ánh hoàng hôn. Chợ trên bến đã vắng người. Trong chợ chỉ còn lại ngổn ngang những chiếc sọt đựng trái cây, những chiếc sảo dính đầy vẩy cá. Mùi tanh tươi xông lên, hòa lẫn với mùi thơm của trái ngọt trong vùng đêm tới, chờ bốc xuống thuyền để vận tải đi nơi khác. Dưới bến mặt nước phản chiếu nền trời ửng tím, soi bóng những con thuyền đậu san sát ven bờ.

Cảnh chợ chiều hôm, cảnh sông nước với những con thuyền soi bóng trong ánh tà dương làm Việt nhớ đến những đoạn văn, những hình ảnh đẹp trong sách vở. Đứng trước cảnh thực, đẹp như 1 bức tranh vẽ, Việt đắm ra mơ mộng.

Khôi không bận tâm đến cảnh vật chung quanh, cũng không có cảm xúc như Việt. Cậu băn khoăn suy tính tìm phương cách hành động. Nhìn dãy thuyền đậu dưới bến, Khôi thầm bảo Việt:

- Trước hết chúng ta phải xem ở đây có chiếc tàu hay chiếc thuyền nào mang tên Hồng Hải không đã.

Việt trở lại thực tại, nhớ đến mục đích hai anh em đang theo đuổi, hồi hộp nhìn quanh. Nhưng Việt không tìm thấy chiếc tàu, thuyền nào mang tên Hồng Hải cả.

Xa xa về phía cuối bến sông, một người dân chài đang ngồi vá lưới. Khôi bảo bạn:

- Cậu chờ tớ ở đây nhé, để tớ lại đằng kia hỏi thăm xem sao.

Rồi lấy dáng điệu tự nhiên, Khôi lững thững đi xuôi về cuối bến, trong lúc Việt ngồi nghỉ với con Vện trên một cuộn dây thừng.

Sau 1 hồi trò chuyện với ông chài vá lưới, Khôi trở lại, chán nản bảo Việt:

- Tớ vừa được tin chiếc Hồng Hải không còn ở đây nữa. Nó đã rời bến cách đây hai ngày! Không ai biết nó đi đâu cả.

Việt ngẩng mặt nhìn bạn. Khôi hỏi:

- Việt có nhớ chắc hôm nay là ngày mấy không?

- Thì đúng là ngày 27, ngày đã ghi trên mảnh giấy!
Đôi bạn thân nhìn nhau. Mặt trời đã chìm khuất phía chân mây, chỉ còn ửng lên một vệt sáng vàng yếu ớt. Ngày 27 sắp tàn. Khôi gãi đầu lẩm bẩm:

- Hồng rồi, Việt ạ! Thế là bọn mình lại lỡ tàu lần nữa.

Buồn bã, đôi bạn dắt nhau lang thang vào trong phố. Cả hai đều chán nản, và cùng chua chát nhận thấy nỗi khó khăn khi vào việc.

Khôi bàn:

- Chúng ta ngồi đây đợi đến tối sẽ trở ra bến. Biết đâu chiếc Hồng Hải không lợi dụng đêm tối mới quay lại để đón tên tù?

Việt nêu 1 ý kiến:

- Nhưng lỡ tên tù không ra thẳng bến vì sợ lộ liễu quá thì sao? Có thể khi tới đây, hắn nhận được mật tin đổi địa điểm khác rồi. Như thế chúng ta còn biết đâu dò tìm nữa!

Khôi thở dài:

- Thì đành chịu! Chúng mình gặp vận xui, còn biết làm sao bây giờ.

Ngồi chờ suốt ruột, Khôi lại kéo tay bạn đứng lên.

- Chúng mình đi chơi 1 lát nữa, xem tình hình ở đây ra sao đi.

Việt uể oải theo bạn. Con Vện cũng miễn cưỡng vì bị lôi cổ kéo đi.

Bến BA CÂY không rộng lớn lắm, lèo tèo có 1 phố chính gần chợ, với vài ba ngõ ngang thừa thớt ít ngôi nhà của các gia đình chài lưới.

Đêm đã xuống. Đường phố vắng teo không 1 bóng người.

Mảnh trăng thượng tuần như 1 chiếc lưới liềm treo lơ lửng trên nền trời, giải sáng mờ mờ trên dãy phố buồn hiu.

Việt bàn:

- Có lẽ chúng mình nên trở ra bến tìm 1 chỗ nào thật kín ngồi đợi thì hơn. Mỗi đứa chúng mình chia nhau ngủ 1 lúc.

Vừa dứt lời, chợt nghe con Vện gầm gừ kéo mạnh sợi dây trong tay

Việt. Ngạc nhiên về thái độ của con vật, Việt cố gắng giữ nó lại.

Nhưng Việt cũng vừa trông thấy 1 bóng người thấp thoáng phía trước mặt. Dưới ánh trăng Việt nhận ra hình dáng vạm vỡ, cao lớn của người lạ. Cậu nắm vội tay Khôi:

- Kìa hắn đó.

- Ủ, có lẽ đúng là hắn.

Bóng người không thấy Khôi, Việt. Hắn rảo bước vào 1 con đường

hẹp. Bước chân của hắn rất êm, nhẹ nhàng không gây tiếng động.

Đôi bạn không bỏ lỡ cơ hội. Con Vện đã nhận ra người lạ, kéo mạnh dây đi trước.

Việt cũng quên cả mọi mệt. Còn Khôi, cậu đúng là 1 thợ săn đang theo đuổi con mồi. Cả 2 nhón gót theo sát bóng lạ, vừa lẩn mình vào

các bóng cây. Không bao lâu bến BA CÂY đã khuất sau lưng, Khôi, Việt theo dõi người lạ tiến sâu vào 1 con đường mới gập gềnh hiểm trở. Con đường nhỏ quanh co uốn khúc khi lên cồn, khi xuống bãi, để rồi tới 1 đường hẻm khác tun hút giữa 2 vách núi.

Mảnh trăng lưỡi liềm đã lên cao. Xa xa có tiếng sóng vỗ rì rào rồi 1 vùng nước long lanh ánh bạc hiện ra.

Bóng lạ vẫn rảo bước. Thỉnh thoảng hẳn ngừng lại nghe ngóng, và nhón nhác nhìn quanh. Khôi luôn luôn dè chừng, hề thấy bóng đen dừng bước cậu lại thụt lui ngăn Việt và con Vện đứng lại. Những lúc ấy tim Khôi đập mạnh. Ý nghĩ bị người lạ bắt gặp và xung đột với hẳn giữa cảnh hoang liêu trong đêm tối làm Khôi hoảng sợ.

Một lần nữa bóng đen lại ngừng bước, đứng sững giữa đường như đang tìm phương hướng. Hẳn tiến lên vài bước, trèo qua 1 mô đất rồi biến mất dạng. Đứng nép bên vệ đường, lưng áp vào vách núi, Khôi, Việt lẳng chờ xem hẳn định làm gì. Nhưng không thấy hẳn trở lại. Chỉ nghe có tiếng chân trượt dốc, chạy huỳnh huỳnh 1 quãng ngắn rồi im. Văng vẳng chỉ nghe có tiếng sóng vỗ, mờ mờ ở tận đằng xa. Khôi dè dặt bò lên:

- Chắc hẳn tìm được lối ra sông rồi. Chúng mình thử trèo lên chỗ hẳn vừa mất hút xem sao.

Việt làm theo lời bạn. Mô đất giúp đôi bạn vượt sang 1 triền núi dốc. Đứng ở đây có thể ngó thấy 1 giải nước menh mông lượn khúc ở dưới. Chân núi như bị dòng nước xén thành vách thẳng đứng.

Khôi nói:

- Có lẽ đây là khúc sông đổ ra biển Việt ạ.

Việt thì thào đáp lại:

- Ừa. Nhưng hẳn đâu rồi?

Không thấy bóng người lạ đâu cả. Cũng không nghe tiếng động khả nghi nào. Việt có cảm tưởng như bóng hẳn bỗng dưng tan biến dưới ánh trăng. Khôi nắm ép người xuống trườn đi 1 quãng, Việt nắm cổ con Vện trườn theo sau. Cũng may con Vện không còn hơi sức để cắn nữa. Hoặc có lẽ nó cũng hiểu không nên gây tiếng động trong trường hợp này. Trườn người xuống núi là 1 việc hết sức khó khăn trong đêm tối, và còn nguy hiểm nữa. Việt nắm chân Khôi kéo lại:

- Không thể mạo hiểm cách này được Khôi ạ. Nhỡ lẫn cổ xuống vực thì chết mất xác!

Khôi ngóng đầu quan sát:

- Nếu vậy chỉ còn 1 cách: trở xuống con đường cũ, rồi đi vòng đến mé bờ sông. Như vậy chắc xa lắm, và có thể chúng ta bị lạc mất hướng của hẳn.

Việt lẩm bẩm:

- Lạ thật, hấn biến đi đằng nào mà nhanh thế. Sườn núi không có bụi cây mọc đá nào, không biết hấn ẩn vào đâu?

Đôi bạn lồm cồm đứng lên, chính giữa lúc ấy bỗng xảy ra 1 sự lạ. Khi Việt vừa buông tay nắm cổ con Vện, cậu bỗng bị nó lôi mạnh suýt ngã chúi người đi. Việt vội gò dây kéo lại. Sợi dây căng thẳng lôi con Vện ở dưới 1 hố sâu lên. Lấy làm lạ, Việt tiến lại xem xét chỗ con Vện vừa nhào xuống và thốt kêu:

- Ồ!

Khôi hỏi:

- Gì thế Việt?

- Có 1 lối đi, đào trúng vào sườn núi Khôi ạ. Hình như hồi nãy hấn biến vào con đường này.

Khôi trở lại gần bạn.

- Đúng rồi! Thế mà từ nãy tới giờ chúng mình không tìm ra nhỉ. Để tớ dò xem lối xuống ở khoảng nào.

Cầm thừng chiếc gậy, Khôi lê ngược lên phía trên, Việt nhìn theo thấy bóng bạn mất hút vào khoảng trúng đèn ngòm ngoằn ngoèo như 1 xác rắn khổng lồ nằm theo sườn núi. Anh hoảng hốt gọi:

- Khôi! Khôi!

Có tiếng Khôi trả lời:

- Tớ đây! Tìm được lối xuống rồi! Cậu lại phía đằng này đi.

Việt lần theo tiếng nói của bạn. Lối xuống có từng nấc thoải thoải chỉ vừa 1 người đi. Khôi cầm gậy để dò đường đi trước. Việt kéo con Vện theo sau. Hình như đây là 1 vết sụt của núi, nẻ ra thành kẻ sâu, hoặc có lẽ là do dòng nước chảy xói về mùa mưa đào lõm xuống. Lợi dụng vết trúng thiên nhiên này, người ta đã biến nó thành 1 con đường mòn, sửa lại từng quãng có bậc xuống cho dễ đi. Việt có cảm tưởng như đang đi sâu vào 1 đường hầm lộ thiên, có chỗ ngẩng nhìn lên thấy lò mờ ánh trắng, vạch 1 vết dài trên đầu, nhưng phía dưới chỗ mình đang đi, thì đen tối thăm thăm đến kinh sợ. Nhờ chiếc gậy, Khôi chập chững dẫn đầu. Dần dần đôi bạn tới 1 khoảng đường trống trải hơn. Việt tưởng như mình vừa chui từ lòng đất ra và điều làm Việt sửng sốt, cậu thấy xa xa hình như có le lối ánh đèn. Việt nhìn sống ánh đèn chập chờn đó, và chỉ cho bạn thấy. Khôi gạt đầu:

- Cậu tinh mắt đấy. Nếu có ánh đèn chắc phải có gì ở chỗ ấy. Chúng mình đến thẳng đó coi.

Ánh đèn mỗi lúc thêm rõ, chiếu từ trong 1 căn nhà dựng lưng bên sườn núi. Đôi bạn thận trọng bò sát lại gần. Ghé mắt nhìn vào thấy

bên trong có 1 người đàn ông đang ngồi trên chiếc thùng gỗ, lặng lẽ hút thuốc.

Con Tàu Bí Mật

Chương 7

Mới thoát trông, Khôi, Việt cũng đã nhận ra ngay người đàn ông không phải là người lạ mình đang theo dõi. Hắn ngồi im lặng, đôi mắt ngó mông ra ngoài, mẩu thuốc lá phì phèo trên miệng.

Từ chỗ nấp, Việt nghe như có tiếng nước vỗ róc rách, rì rào ở đâu đây. Lắng tai nghe, anh hiểu rằng vị trí các anh đang ẩn ở ngay trên mé sông. Anh toan nói cho bạn biết điều vừa nhận xét thì Khôi đã ghé vào tai anh thì thầm.

- Chắc hẳn người này đang chờ ai đó. Chúng mình hãy rình xem. Nhưng nếu cậu có mệt, cứ chợp ngủ đi 1 lát, để tớ canh chừng cho. Việt nghe lời bạn, ngả đầu trên lưng con Vện lúc ấy cũng đang nằm phục bên cạnh. Đôi mi mắt trĩu nặng của Việt khép lại và cậu ta thiếp đi trong 1 giấc mộng kỳ ảo.

Việt thấy mình đang nhảy qua các vườn rau, đuổi bắt tên tù vượt ngục. Nhưng khi tóm được hắn thì lại hóa ra thím Hai Hòa. Thím lắc mạnh Việt và mắng: "Quân ăn hại, mày làm nát hết vườn rau của tao."

Giữa lúc ấy chẳng hiểu Bạch Liên ở đâu hiện ra phản kháng: "Đây là vườn rau của tui, không phải của thím. Anh Việt có thể qua lại tự do, muốn làm gì cũng được, chỉ có anh Khôi không được phép."

Khôi cười. Hắc cười trên 1 chiếc xe mô tô, mắt đeo cặp kính đen to tướng ra dấu gọi Việt. Việt nhảy lên ngồi đằng sau, chiếc xe phóng như bay đuổi gắp tên tù đang ngồi trên xe hơi. Đuổi gần tới nơi, bỗng Việt tuột tay ngã nhào đầu xuống đất...

Việt tỉnh dậy giữa lúc con Vện nhồm người lên làm đầu cậu trượt xuống, cậu nghe phảng phất tiếng Khôi gọi:

- Dậy đi bồ. Có động ở phía sau rồi đấy.

Việt nhồm người lên. Con Vện đã đứng thẳng chân, nghe ngóng. Phía dưới mé sông có tiếng lao xao của nhiều người vọt lên thật. Âm hưởng của tiếng nói hòa lẫn vào tiếng nước vỗ óc ách không nghe ra lời nào rõ rệt.

Khôi lắng tai, rồi lẩm bầm:

- Họ đang bảo nhau chờ nước rút sẽ nhổ neo.

Việt hỏi:

- Chờng nào nước rút?

- Không biết. Nhưng chắc là khi trăng lặn. Họ sẽ lợi dụng trời tối để ra biển.

Ngẩng nhìn vào trong nhà, Khôi tiếp:

- Người đàn ông ngồi hút thuốc không còn đó nữa. Có lẽ hắn đã xuống gặp bọn kia.

- Thế còn... tên tù ?

- À, một là hắn còn ẩn trong nhà này, chờ bọn kia lên, hoặc cũng đã xuống dưới ấy rồi.

- Khôi tính sao bây giờ ?

- Để tở bò vào, coi thử tình hình đã.

Bóng Khôi vừa nhô lên, Việt bỗng thấy cổ họng mình nghẹn cứng. Anh lo lắng nhìn bạn tiến sát tới căn nhà, ngó qua kẽ vách. Giây lát Khôi lại bò ra:

- Trong nhà không có người. Chỉ thấy có tất nhiều kiện hàng đã xếp sẵn.

- Chắc là những hàng lậu, hay đây là 1 trạm bí mật để giao hàng ?

- Có thể lắm, Khôi đoán bọn kia thế nào cũng trở lên để khuân vác hàng xuống.

Việt im lặng. Trong bóng tối Việt không nom rõ nét mặt của Khôi nhưng cậu vẫn yên tâm chờ đợi sự quyết định của bạn.

Khôi thì thào:

- Tạm thời chúng mình cứ nấp kỹ ở đây, chờ bọn kia lên khuâng hàng, lúc ấy ta sẽ lên xuống dưới tàu.

- Chiếc Hồng Hải ?

- Chứ còn gì nữa! Hình như họ đã trở lên rồi kìa.

Quả nhiên có tiếng bước chân rậm rịch và tiếng cười nói.

Việt nghe rõ giọng lè nhè của 1 người:

- Có gì cho anh em uống với không ?

Và 1 giọng khác trả lời:

- Có đủ bia, đế đấy. Cứ yên trí chuyển hàng đi đã. Rồi tha hồ uống.

Việt chỉ mong cho lúc ấy họ quay lại uống thật nhiều rượu rồi say mềm cả ra đó. Như vậy sự việc sẽ kết thúc 1 cách dễ dàng hơn.

Nhưng bỗng Việt bị 1 khủy tay thích vào sườn, và tiếng Khôi thoảng qua tai:

- Đi thôi, Việt !

Hai anh em lủi nhanh, vượt khỏi vị trí đang nấp. Khoảng trước căn nhà có 1 sân trống dốc thoải tới mé sông.

Khi tiến qua khoảng sân trống ấy Việt có ý tưởng so sánh nó với 1 cái bến nhỏ, 1 thứ nhà ở ven sông không ai để ý tới, nhưng thuyền bè có thể cập bến được.

Mảnh trăng lưỡi liềm đã lặn. Trời tối như bưng lầy mắt. Ánh đèn trong nhà chiếu qua khuôn cửa hắt 1 vệt sáng dài ra tận ngoài sân. Cuối vệt sáng đó lơ mờ nổi bóng 1 con tàu kiểu chở hàng đậu sừng sững ở ven bờ.

Khôi ghé sát tai bạn nói nhỏ:

- Tớ cam đoan với cậu, kia là chiếc Hồng Hải.

Dù không trông thấy rõ vì trời tối, Việt cũng tin chắc như Khôi. Cậu bỗng thấy phấn khởi, hãnh diện vì cuộc theo dõi đã tới đích. Thực không khác gì 1 cuộc truy tìm quân gian mà Khôi và Việt là những tay thám tử đầy quả cảm. Nếu Bạch Liên biết được những giây phút hồi hộp như thế này, hẳn cô bé phải phục lắm. Mãi nghĩ băng quơ, Việt quên cả để ý đến những tiếng động, tiếng nói cười trong nhà vọng ra. Cậu bỗng giật mình thấy Khôi kéo mình nấp sau 1 mô đất. ở đó nhìn ra, Việt thấy có bóng người từ trong nhà hấp tấp đi xuống. Tới bờ sông, hắn gọi xuống tàu. Một bóng người ở dưới ấy nhô lên hỏi:

- Gì thế ?

Người kia cười, đưa ra mấy chai lớn:

- Có mấy chai đây. Đem cất xuống khoang rồi lên nhậu chơi với anh em. Xong, ta chuyển hàng xuống rồi nhổ neo thì vừa.

Khôi nói:

- Để họ lên hết, rồi chúng mình lên xuống tàu. Con Vện đâu ?

- Nó đây !

- Cậu ôm lấy nó nhé, kéo nó rơi xuống sông.

Việt nuốt nước bọt đáp:

- Ừ.

- Cậu sợ đấy à ?

- Không !

- Thế đi. Họ lên rồi kìa.

Không kịp lưỡng lự, Việt vội rời chỗ nấp chạy vụt theo bạn. Cả hai tới sát mé sông. Một chiếc ván dài bắc cầu từ trên bờ xuống cửa tàu.

Dưới tàu không còn bóng người nào. Chiếc đèn bão treo trên boong đứng đưa trước gió.

Đôi bạn tuy có thấy những chiếc tàu nhỏ, loại chở hàng như thế này đỗ ở bến, hoặc chạy trên sông Sài Gòn, nhưng chưa từng có dịp nào bước chân xuống. Cả hai đều bối rối không biết tìm chỗ trú ẩn nào cho khỏi bị lộ.

Tránh khoảng sáng đèn, man theo những chỗ tối để xem xét, hai cậu thấy chỗ phòng lái có 1 chiếc thang ngấn đi xuống. Lăn hết bậc thang, Khôi Việt đứng giữa 1 khoang khá rộng, dùng để chứa hàng. Đây là khoảng giữa của con tàu.

Khôi nói:

- Chúng mình không thể ẩn ở đây được vì dễ bị lộ.

Việt sốt ruột:

- Nhưng cũng phải lẹ lên, không nhớ họ xuống bây giờ. Đến phía cuối tàu xem.

Đằng cuối tàu có 1 vách ngăn bằng gỗ. Nhiều bao gạo và các sọt trái cây chất gần vách, chỉ để lộ ra 1 cánh cửa hẹp. Cánh cửa khép hờ không khóa. Khôi mở ra, ngó cổ vào trong khe nói:

- Tối quá, không thấy gì hết.

- Cứ vô đại đi.

Đứng im 1 lát, chờ cho quen mắt với bóng tối, Khôi đưa tay sờ soạng ra phía trước, dò đường. Tay cậu đụng vào 1 chiếc thùng gỗ. Trên mặt thùng lũng củng ít vật dụng. Cậu mừng rỡ nắm được hộp quẹt.

Một cây quẹt được bật cháy, Khôi lăm lăm:

- Phòng máy Việt ạ.

Chỉ nghe hơi thở dồn dập của Việt bên tai. Khôi càu nhàu:

- Bình tĩnh chứ cậu, sao thở mạnh thế?

Việt thúc vào người bạn:

- Coi kìa !

Phía sau máy còn có 1 cánh cửa hẹp nữa. Khôi bật cây quẹt thứ hai.

Cánh cửa mở vào 1 khoảng phía cuối tàu, chỗ chứa những thùng dầu mỡ, với đủ các thứ dụng cụ cần thiết cho 1 chiếc tàu thủy.

Khôi nói:

- Chỗ này kín đáo, chúng mình ẩn luôn ở đây thôi.

Ngồi thu mình sau chiếc thùng lớn, đôi bạn lắng tai nghe ngóng.

Không lâu, có những tiếng bước chân thành thịch trên sàn tàu. Rồi tiếng máy nổ, tiếng chân vịt chuyển động dưới nước, và con tàu Hồng Hải từ từ rời bến.

HẾT

Nguồn: ThoiaoTrang
Người đăng: MS
Thời gian: 14/01/2004 9:10:45 SA